

finStream

finStream

Runolehti sähköisessä muodossa

Toimittaja: Jukka-Pekka Kervinen

Ulkoasu ja kansi: Jukka-Pekka Kervinen

ISSN 1795-5807

Copyright © 2005 Tekijät

Reetta Niemelä

Moskova

Lähdimme syksyllä kuten muutkin. Lakaisimme lehdet ja siemenet rapuilta maahan. Hautasimme sitten luudankin maahan. Hautasimme luutamummon pienimuotoisesti mutta juhlallisesti. Suuntasimme kohti uniemme kaupunkia Moskovaa. Moskova. Kasvoillasi on aina puuteria. Lämmin muuttuu lumeksi kaduillasi. Aloimme uneksia sinusta keväällä kun jäimme saaren vangiksi. Sinua piiritettiin, olit absintin piirittämä. Uneksimme kaikesta siitä, mitä kaduillasi tapahtuu. Rakensimme katusi kivi kiveltä. Talven mittaan autioille kaduille ilmestyi naisia. He kulkivat keveästi keveissä hameissa ja puuhkissa. Huulilla hehkui savukkeiden hiillos. Hetki. Moskovan naisilla on pitkät ja varmat jalat. Varpaankynnet. Talviomenat. Piilossa. Kypsyvät pimeässä. Kengät punaiset. Sukat mustat. Jäätäneitä sormenpäitä, ruumiinosia, korkojen alla hyönteiskulkue matkalla hautajaisiin. Umpikujiksi katkenneita suonia. Ikkunat. Pimennetyt. Kainalossa kokoontaitettu Novaja Gazeta. Lehdessä kerrotaan Moskovan massamurhaajasta. Olga! Anja! Itkupilli-Natasha! Jää kotiin. Katso alas ylimmästä kerroksesta. Reidet, korkeus, rasva, liike. Messinki ja ruoste. Rinnat. Kylkiluut. Autonosat. Betoni. Kaikkien ilmansuuntien kaupungissa soitetaan pieniä kuparikelloja, soitetaan suuta. Moskovan naisten suita. Suistoja. Veteen piirrettyjä teräskaarisiltoja, joilta putoilee ikuisesti pyöreitä kiviä. Da Da da da. Da da da. Da Da. Da.Da. Da Da da da. Da da da. Da Da. Da.Da. Da Da da da. Da da da. Da Da. Da.Da. Da Da da da. Da da da. Da Da. Da.Da. Da Da da da. Da da da. Da Da. Da.Da. Da Da da da.

Sydämeni mehiläiset. Ulanan alla salainen koneisto, joka saa aallot käyntiin. Mietin lujasti vanhaa Kuningatarta. Lämpö. Hoiva. Ravinto. Kuningatar Ainoa Kerrallaan. Se on johtanut minua viimeistä kesää kohti. Mitä se voi tehdä kuin puhua pimeään peiliin, haaveilla joen rukousnauhasta kaupungin kämmenselkää vasten. Yksinäisyydestä, häistä, rakastajista. Vuoteesta, jossa nukutaan kuolleena. Se voi luottaa vain tuleviin. Sen tuoksu on molekyyllitatuointi jokaisen mehiläisen iholla. Onko kuningattarella käsilaukku, niin kuin meidän rouva presidentillä, sitä minä aina mietin. Nykyään käsilaukut ovat tyhjiä kuin surun murtamat simpukat. Äitien käsilaukut, oi, ne täytyivät arvokkaista salaisuuksista, niiden penkominen oli ehdottomasti kielletty, ne olivat raskaita kuin lyijy, ne sai juuri ja juuri napsautettua kiinni.

.

Me soudamme. Tai minä soudan ja sinä uitat kättäsi kuin lelua. Jokin pisti sinua. Pikku pikku Lau. Sanot, että olet kipeä. Vene on tyhjä herneenpalko, takiaisten luona meitä odotetaan aina. Meillä on mukana yksi herne ja siitä riittää ruokaa meille ja kaikille takiaisperheille koko talveksi. Takiaiset ovat kunnollista väkeä. Ensinnäkin, ne eivät näe meissä mitään outoa. Vaikka meistä tuntuu, että se ihan paistaa päälle. Että tänne päästäksemme me murhasimme raa'asti monta viatonta hernematoa. Millainen pari! Takiaiset viettävät kitsasta elämää. Niillä on mielenrauha, eivätkä ne kaipaa kaupunkiin. Kaupungissa soditaan. Sodan kajo heijastuu joskus taivaanrantaan. Se on oikeastaan kaunista. Täkäläisten elämä kuluu enimmäkseen sadeveden keruussa ja pilvien tähyilyssä. Täälläpäin pimeä alkaa aina tasan kello 18.00. Pimeässä ei ole turvallista liikkua ulkona, ties mitä meressä möyrii. Kerran vuodessa pidetään teurasjuhlat, jotka kestävät koko yön. Juodaan verta, niellään kyyneleitä. Ulvotaan vettä nousemaan.

Ei sovi tarkastella kieloja niin läheltä poika, ne ovat kovin ujoja ja traumatisoituvat pienemmästäkin. Mutta pimeässä ne nauravat väkevästi ja valuttavat myrkkyä maahan. Katso siis tyttö missä käyt yöpissalla! Tämän iloisemmaksi ei voi peitto tulla, kun se saa peitellä teidät. Iirikset ovat matalia enkeleitä, jotka näkevät kaiken mustimmalla mahdollisella tavalla. Mutta silti täytyy arvostaa sitä, että ne näin ympäröivät taloa.

Äiti lukee meille. Äiti lukee teille. Koska on talvi nyt, on ainainen yö. Lumivyö vatsan ympäri. Me olemme saman peiton alla kuin kaksi pientä lämpöpatteria, kuumavesikaritsaa. Peittelen teidät, kaksi pehmeää villakerää, iso ja pieni. Nukkumatti työntää vesille vihreän veneen jää rannalle valvomaan silmäanalusineen. Etsikää itse saarenne, avantonne. Välillä äiti unohtaa niellä ja suuhun kerääntyy sylkeä. Oi joi. Nyt äiti unohti niellä. Hän putoaa sanojen väliin, katottomaan käytävään, jonne lumi tupruttaa, huomaa kohta, että siellä on ihan turvallista ja huutelee meille: Täällä on ihan turvallista. Täältä ei ole rappusia pois. Mutta täällä voi kävellä ympäriinsä loputtomasti. Valita yhä uusia reittejä. Kuulla ihan outoja ääniä. Poimin niitä ilmasta, ne törmäilevät minuun. Äänten säröt, joita sähköaallot viiltää. Kuulen tuulen kaltaista kohinaa ja jonkun aution Koneiston. Tämä on unien kirkko. Joku puhuu mahtavalla äänellä. Kipeällä. Kaikuu. Tämä on kuoleman nakertama luola. Jos minä puhallan noihin sanoihin. Jos kaivan laastarin. Jos minä olisin tuo ikkuna en viitsisi antaa valon savustaa itseäni noin. Kaikki johtuu siitä, ettei huolehdi. Minäpä suljen sinut, näin ja vedän verhot eteen.

Lähdin matkaan kun kukaan ei osoittanut tietä, tiuskinut ovelta. Puhe puutunut vain läpätti kurkussa. Kieli, ruostunut kita, laki. Päädyinkin rantaan, miten siitä voi jatkaa? Tarkoitus oli aluksi, kuten aimo merimiehet, löytää maailman reunama ja kultapovinen pilvi, rakastettu, ravitsevaa valoa. Hypähtää ilman ruutuja, pudota huimia.

juuri tällä kohtaa vesi on matalaa ja kirkasta melkein lämmintä

voit yllättyä sen mausta huulet töröllä vanhoilla kivillä on vihreä liukuparta

kolmipiikin piikki osuu sinuun sattumaan se on niin pieni ja jää siihen

Kaunis ompelija ompelee poljettavalla koneella purjeita rannalla. Rrrm Rrrm, kone murisee ja suojelee emäntäänsä. Asento on luonteenomainen ompelijalle, levitetyt kyynärpäät, pingotetut sormet ja kallellaan oleva pää, hiukset, putoavat juuri noin. Valmiit purjeet katkaisevat rannan. Valmiit ottamaan vastaan tuulen koko voiman. Valmiit luottamaan radariin. Pip. Pip. Pip. Suuri yö. Kuuma yö. Yhä kuumeneva yö. Pienet ikkunat heittävät valon vinoneliöitä kuivaan maahan. Kullassa kylpevät tulikukat. Ikiyö tanssii alasti huoneessa, sitoo sänkyyn. Tahtoo suudella suulle. Haukkaa vahingossa pääni suuhunsa. Torahampaat murskaavat. Unohdettu ranta kasvaa umpeen. Nauru. Hukkuneet turpoavat tunnistamattomiksi yhdessä yössä.

Tuomo Heikkinen

Kaikki miehet ovat kaukaa katsottuina
hänen näköisiään
 ja muutamat naisetkin
hän oli edellisessä elämässään
luostarin juopoin munkki
joka sai selville
miltä itsemurha tuntuu

Kuinka suudelma kirjoitetaan sydämin
hän kysyy leijonapullon juotuaan
ja järjestelee kirjahyllynä
Mutta kun minä tahdon nähdä
sinun kaatuvan, vastaan sormi
 kameran laukaisimella

Keskinkertaisuudet eivät tee historiaa
joka on nyt, hän alkaa filosofiseksi
 pyytää minulta yhteenlaskua
ja vastaa mikä jäi jakojäännökseksi

Kalenterista huomaan että
on taas se hullu aika vuodesta
mutta sivuutan aiheen
läimäyttämällä hämähäkin pöydän pintaan
 ja virnuilemalla että
ei se tuosta enää juokse

Jos kaikki saisivat huomiota
keneltäkään ei puuttuisi mitään
 hän lukee kuin stt:n
ja hyppää parvekkeelta

Aamulla hän jää kiinni munat
naisten pikkuhousuissa

Hämmästykseni hän selittää tarjonneensa
seitsemänkymmentä omenaa kielletystä
romantiikasta, huikanneensa nunnalle että

minä vain teeskentelin
kyllä me miehetkin osataan

ja sujauttaneensa pöksyt povitaskuunsa

Älä vaan ruiki onneasi pois
totean ja menen oksentamaan pahaa oloa
vaikka on nälkä

Keittiössä uskon hetken jumalaa
jota mainostetaan radiossa
Hän istahtaa vastapäätä, kertoo
unestaan jossa enkeli halasi häntä
muttei voinut viedä taivaaseen
enkeli oli antanut paperilapun
jota hän ei osannut lukea
koska oli sokeutunut ihmiseksi

Juustoviipaleita mutustellessani
risaisin sukin
kerron naisesta joka vie aina
miesten kengät
en ole puhunut hänelle kuukauteen
koska minua ei purra

Hän repii etiketin pullon kyljestä
ja hörppii musiikin tahdissa
kunnes kysyy
kuolevatko tähdenlennot nuorina
Tämän kaupungin ystäväni
tuntevat paremmin kuolleen veljeni
kuin elävän
totean
ja kerron viulistista
joka laittaa kirjeeni yöksi tyynynsä alle
jotta olisi lähempänä minua

Kun meri riisuu housunsa
ja tulva tekee itselleen pesän
hänellä on tapana mennä luolaan
 kaataa pirunsarvijauhetta teeveteen
 ja aivastaa aina nenäkarvan
 nyhtäessään

Minä annan viikon kulua
ja jumalan kierrättää kesää
 tuona aikana selailen lehtiä
joissa on kuvia naisista
joiden pikkuhousuissa lukee

Prinsessan valtakunta.
Yksityisaluetta!

ja tutkin kertomusta, jonka
käännösvirhe aiheutti maailman
suurimman legendan

Viikon kuluttua luolan suulla
alkaa rituaali, tällä kertaa
 houkuttelen häntä ensin ulos sokeripalalla
 sitten kerron tarinan
 jossa rakkaus tekee siksakkia
 miehen ja naisen välillä
 kunnes se kursivoi heidät

tässä vaiheessa luolasta lentää ulos
mouruntaa, superpallo sekä lepakoita

lopuksi heitän ilmoille kysymyksen että
joisiko vettä ennen kuin se saastuu
vai hukuttautuisiko viinaan

Kolmen sekunnin kuluttua luolan suusta
pilkottaa neljä silmää
 kahdet ovat hänen
 ja ne toiset ovat kanin jota
 hän rapsuttaa korvan takaa
 sylissään

Puistossa sorsa syötti vanhaa miestä
vaikka kyltti kielsi sen
hän kuvailee ja jatkaa että
heitettyään kuivatut perhoset takkaan
ne olivat lentäneet piipusta ulos
Minä ajan rammstein-tilannenopeutta
ajattelematta että
tälläkin hetkellä kuolema kuljettaa rekkaa ja
vaikka merkitsisin oikopolut karttoihin
niin eksyneet joita opastan
jäävät sinne mistä lähden

Luulin ymmärtäneeni millaisina hetkinä
naisen hepeneistä löytyy huulipunaa mutta
totuus
oli paljon kuumempi, hän huokaa
ottaa povitaskustaan kaksi polaroidia
ja kertoo että tämä kuva on
otettu ennen tyynysotaa
ja tämä aselevon jälkeen

Kukitettuna tämäkin perhonen
antaisi itsestään toisenlaisen vaikutelman
totean
säikähdän
ja hapuillessani jarrupoljinta
tiedän jo

Ilmastointikanavan kautta kantautuu
vitun hyvä humppa

Lähtösi jälkeen olen raivannut yöt
vesurilla köynnöksiä kaikilta asuntooni
seiniltä joita kosketit
hän sanoo puhelimeen
Minä ajattelen untani jossa peukalon
paksuinen salama tanssitti liftaajaa

Sehän olisi kuin ajaisi leijonalta parran
hän kaivaa lauseen kurkustaan
Ikkunasta huomaa kuinka kuunsirppi
vastapalvelukseksi
niittää yötaivasta paljaaksi

Entä silloin kun esitit punahilkkaa
täysikuulle minussa
hän parahtaa
Lohdutaudun ajatuksella että
myrsky on vain ilmaa ja että
tulee vielä vuodenaikoja jolloin
puhekyvyllä ei ole merkitystä

Tarkoitatko siis että pupu teki
pöksyihisi pesän
hän kysyy
kuuntelee vastauksen
ja sulkee puhelimen

Millä asteikolla mittaisit terävyyttä
hän kysyy kerrottuaan oksentaneensa
kerran rotan
Tutkin ajokortti-iässä varastoa johon oli
arkistoitu kaikki lapsuuteni ilo
vastaan
siellä kaikui

Hän merkitsee sarakkeeseeni kymmenen
kipupistettä ja papukaijamerkin
ja kertoo ettei tässä kaupunginosassa asu
yhtään edunsaajaa
aivan kuin ratsu olisi livistänyt romuttamolta
ja lähiö mennyt kortistoon jussipaidassa

Leikkaan hiljaisuuden auki kertomalla
etten ole syönyt muroja vuosikymmeneen
ja että jokaisessa sanaristikossa
kysytään miehen nimeä
koska jonkun on aina kannettava vastuu

Takatukankin vielä kestää
mutta ei vyölaukkua
hän myöntää
kertoo teoriasta jonka mukaan
tekohengitys kasvattaa rintoja
ja että syksyisin sateesta saapuu satoja
puolikuivia naisia
joiden kohduissa on yksinäistä

Surullinen suihinottaja myy torilla mansikoita

Viattomuus perustuu huonoon muistiin, totean
kun ohitse harppoo jätti jonka hauikseen on
tatuoitu nalle puhin ajatus
Jokaisen neron roskalaatikosta löytyy
revittyjä lottokuponkeja
hän sanoo, huomaa reilun kaupan rinnat
ja lahjoittaa sokealle taskulampun

Vastaan tulee kaksi naista
Meikitön laahustaa kumarassa koska hän
kantaa selässään huolta lapsiemme tulevaisuudesta
Nuorempi pitää kukkia hiuksinaan ja hymyilee
kuin hänellä olisi jäänyt hame kauppaan

En tunne sukulaisiani nimeltä
suhteettomuuden teorioita
enkä päättymättömyyden ja
rajattomuuden eroa
tunnustan ja lisään että
en ole koskaan valehdellut päästäkseni jänishommiin
Hän flirttailee ilman tositarkeitusta
ja toteaa tilatessaan kampsimpukoita että
kaikki ehkäisyvälineet eivät ole niin
tehokkaita kuin väitetään ja että
liioittelun ja vähättelyn rajalla on
majakka

Kuvittele, jotkut eivät koskaan opettele
tähtikuvioita, hän sanoo käveltyään
liejuun jäniksen jäljet
Ensin poika oli tytön päällä sitten
tyttö oli pöydän päällä ja lopuksi
radio oli päällä
kuvailen untani ja kusen vatukkoon euron

Hän repii heijastimen irti ja kysyy että
jos syön kaiken puuron niin
lopettavatko he sotimisen
Voisin vaikka vanhoa, totean, että
imukuppien keksijä oli nainen kun
kapteeni joka ei pystynytkään
liittyy seuraamme valvontakameroiden
katveeseen ja kysyy että

suhtautuisivatko herrat kielteisesti
pallomereen jos sitä kutsuttaisiin terapiaksi

Kaiken takana on vielä tilaa, hän sanoo ja
pyhittää arkipäivän
Minä rakennan soramurskeesta tiedon
valtaväylää ja isken silmää lohduttaen että

ole huoleti,
valtio ajattelee puolestamme

Kapteeni värittää sateenkaaren poliittisesti
huokaa että jospa sittenkin jättäisin kivet
kaatamatta
murtuu heittää värityskirjan
roskalaatikkoon ja kiirehtii
rokottamaan punapäätä joka kuuluu
maailman vanhimpaan ammattiliittoon

Katteettomalta bussipysäkiltä kantautuu
kolmiulotteinen huokaus
kun viiden lapsen äiti yrittää
puhaltaa itseään ilmapalloon

Tässä kaupungissa sokeat tulevat nähdyiksi
heijastinten avulla ja
mykistä kerrotaan tarinoita radiossa

Läheisen leikkikentän kiikuista otetaan
kesärenkaita pois
talven varalta kun kävelemme ohi
Meidän lapsuudessamme ne saivat olla
ympäri vuoden
Silloin syksyisin mummolassa satoi
aina mannapuuroa
ja sielusta jäi sormenjäljet mehumukiin
Kaikki kivenheiton ulottumattomissa
oli uusi maailma
jänisansaan tarttui mitä kuvitella saattoi
ja peileillä oli nimet

Rangaistus on lieventynyt suhteessa rikokseen
totean osoittaessani parkkialuetta
jossa joskus oli metsikkö täynnä salaisia majoja

Kukapa tuulitunnelissa leijaa lennättäisi
hän toteaa ja ottaa taidekuvan
seitsemän sekunnin valotusajalla

Kari Miettunen

Parasta ennen

Kun päivänvalo hiipuu
ja varjoista leviää omituinen tunne
vedän panoksen piippuun
astut sisään keveänä kuin yölintu
ja kaivat taskustasi timantin
 puhut jotain sekavaa pääsiäissären patsaista

viimeinen myyntipäiväsi ei ole
viimeinen käyttöpäiväsi
ajattelen, kun heitän sinut olalleni

lumi laskeutuu katoille pehmeästi
raahaan pimeää kioskia
pitkin jäisiä katuja

Back in the night

Vielä kynä kutittaa paperia
syvemmältä kuin moottorisaha puuta

mutta nyt olen salaman halkaisema puu
seison eteisessä ja nojaan kahteen suuntaan

tuolla oksalla lauloi ennen lintu
nyt oksa on mennyt linnun sisään

tulen nukkumaan väliisi

Silkkiuikku tiesi meistä

Piti mennä maalle

ymmärtääkseni kauneutesi

joskus asiat paljastuvat

vasta oikeissa yhteyksissään

maalaiskoira sieti meitä kaupunkilaisia hyvin

nuoli jalat saunan jälkeen

ja leimasi meidät silmillään: fragile

illalla kurkottelin soutuveneessä laidan yli

etsien kuvaani vedestä

olin kuullut että se on sielläkin

Lähikaupassa

Kun tunteen ja sen kätkemisen jänne purkautuu
kauppalista koristellaan kliseillä ja sanojen virta
valjastetaan hankaussähkölle

alkaa järjen ja sen kätkemisen leikki

tarjoilet teräspillua ameebamaljakosta

en aio tehdä enää ihmeitä
minulle riittää että osaan muuttaa viinin kuseksi

Tässä on kyllä nyt joku vika

Sanat putoilevat raskaina merkityksistä
maailmankaikkeuden hienoimmasta tietojärjestelmästä, halkaisevat huoneilman mattoveitsen
hienovaraisuudella
osuvat vatsaan jossa niitä tiedettiin jo odottaa

veronmaksaja yrittää palauttaa naisen tiskille
tässä ei ole mitään vikaa, virkailija nuolee
sanat kainaloonsa ja koskettaa mattoveistä pöydällään

olenko tosiaan joskus matkinut käsialaasi
ollakseni lähempänä sinua

Miia Toivio

SIKSI

aloitukseksi kaksi
kertomukseksi
antaumukseksi
salaisuutesi
lukuisasti uneksimasi tosi
mielesi sisin
uskosi, vaistosi
vuoteesi, niin liki
ihmeeksi sinut uneksi
suusi siunattu susi
päällekkäin, sivuttain, vastakkain, limittäin
hilpeytesi uneesi varisi
hetki leikiksi yllättäen sikisi
helmoihisi kiipesi mesi
verhosi suloisuutesi, etsi
kätkösi, korusi, säikähdyksesi
sylisi aukaisi
tyynysi, ynähdyksesi
huoneesi, huudahduksesi
alati muuttuvia ovat, ovet, ovesi
kaiketi meren vaaleanpunainen tuoksusi
kaikessa meresi vaaleanpunasi
lumosi
aallot kuin selkäsi, notkelmasi
siltasi
sula valosi, kaikessa
läsnäolosi
kutsusi kiiri, nimesi
miksi
antautumisesi
huusi nimeäsi
se veitsi, se nimi
joka putosi, viilsi, lankesi ja lensi
nosti ja salasi ensin
sitten toisti
tulppaanisi, punasi
yhäti, alati, esiin

kierähtää lämmin poissaolosi
tietoisuudestasi kuin heräisi
hämärä, hämärämpi yhä, hämäryytesi
sini, lämpösi, päiväpeittosi pitkin
rinteitäsi

OMINENI

Laineitani, näköalojeni laskin, menin
sisääni, itseeni, etsin
omaani, omaisuuttani, halusin
omakseni, omenakseni
kesäyön, uneeni
laskostin lavean vuoteeni
vierailleni, varkailleni
loin lumisen polkuni
kaukosäädin kädessäni
kankaani keritsin, karitsani
kuurasin kaikki ilmansuuntani
hopeaani nopeaan kiillotin kuvani
tuuleni, nuoleni, nuolaisuni
ääneni, kulkuvälineeni, kaikuni
sydämeni muotoisen luodin
lipsahdukseni
sormeni liipaisimellani
nimettömääni kudoin ikonin, labyrinttini
nimen niin kuin kiveen kaivertamani seitin
minne meni piiritykseni sisin
mihin eteni, kepein ottein
kynnet, kynnykseni
selkääni iskeytyvät värit
onnettomuuteni sini
milloin on onni omanani
vuoteeni, huojuntani, tuonpuoleisuuteni
hätkähdykseni kun sinä
kyyristyit katuuni, olit
puhjennut tähti, tähteni
ääri, aarteeni
siipeni sinä läpäisit, siksi
niin ehjin silmin
ininäni nitistin.

KUIN LUMPEET OVAT KASVOSI

Kenen avaruutta kehystävät
nämä päällekkäin kerääntyvät askelet
kuin läpinäkyvät lehdet,

kenen kasvot kuultavat läpi syksystä?

On selvää, en pääse tästä, näistä
toistuvista kämmenistä

kuin lumpeet ovat kasvosi
todennäköisyyksien pinnalla

kuin lumpeet ovat kämmenesi
kuin pilvet, kuin lehdet

kun tummenet yön rinnuksella.

Kuin uupuneet veneet ovat kasvosi
kuin verkot, kuin nuutuneet perhoset

kuin vuoteet, kuin vuodet
ovat kämmenesi lähteet

kuin keinuvat lehdet, leimuavat hetket
aallokon uumalla sormiesi jäljet

kuin uupuneet luomet ovat huomenesi
kuin tuomet

kuin valkoiset vuoret
ja painuminen virtaan.

Kuin sumput ovat huntusi
kuin nuput, suut ujut

kuin ensi henkäykset
niin hentoa heleytesi

kun himmenet kuin hiekkaan
putoavat lieskat.

Kuin uurteet ovat vaistosi, kuin vauriot
niin aidot

kuin toiveet
ovat toistosi

kuin voiteet
kuin toiset

kuin vaimenneet kaiut
ovat kasvosi

kuin tauot.

Kuin huoneiden päivät
ovat väistöjesi määrät

kun hälvenet
kuin pälvet

ja
erkanet
jälleen näkemisen akselilta.

Kun poissa ovat loistosi hohtavat nuotit
kun hoipertelet kuin kaislat, niin laiskat

niin vaimeat

ja aaltojen velttous koskettaa pielusta
minä näen sinun kasvosi kuin kaivot, kuin voitot

kun tahdon.